

POSTANOWIENIE

11 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 11 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.K. i A.K.1
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 4 października 2023 r., III Ca 2673/22,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. oddala wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Skierniewicach wyrokiem z 25 października 2022 r. zasądził od Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów A.K. i A.K.1 po 35 226,54 zł wraz z bliżej określonymi odsetkami ustawowymi.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 4 października 2023 r. oddalił apelację pozwanego.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżył go w całości. Wartość przedmiotu zaskarżenia określił na 70 454 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku (art. 398¹ § 1 k.p.c.), ale jej dopuszczalność w sprawach o prawa majątkowe uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia która nie może być niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 zd. pierwsze k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniono, że wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia, nie jest wiążąca dla sądu drugiej instancji ani dla Sądu Najwyższego w aspekcie badania dopuszczalności skargi kasacyjnej i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia SN: z 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97; z 9 lipca 1997 r., II CKN 257/97; z 22 marca 2012 r., V CZ 157/11; z 9 października 2020 r., IV CZ 57/20; z 15 października 2020 r., III CZ 39/19; z 7 lipca 2021 r., I CSKP 139/21).

Utrwalony jest również pogląd, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną określa się odrębnie w stosunku do każdego ze współuczestników, także w przypadku współuczestnictwa materialnego, które nie jest współuczestnictwem koniecznym ani jednolitym (zob. postanowienia SN: z 10 maja 2006 r., III CZ 24/06; z 9 listopada 2011 r., V CSK 54/11; z 4 października 2019 r., I CZ 85/19; z 15 czerwca 2022 r., III CZ 225/22; z 26 marca 2024 r., I CSK 6882/22; z 19 grudnia 2024 r., III CZ 190/24; 13 marca 2025 r., III CZ 215/24; z 9 kwietnia 2025 r., I CSK 3247/24; z 16 września 2025 r., I CSK 1540/24).

W niniejszej sprawie powodowie – rozwiedzeni byli małżonkowie – ostatecznie żądali zasądzenia od pozwanego na rzecz każdego z nich połowę z dochodzonej w sprawie wierzytelności w wysokości łącznej 70 453,06 zł, tytułem zwrotu świadczeń nienależnych z nieważnej umowy kredytu. Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz każdego z powodów po 35 226,54 zł – zatem nie solidarnie lub w inny sposób, uzasadniający wniosek, że dochodzona wierzytelność pieniężna nie jest podzielna ze skutkiem z art. 379 § 1 k.c. Należało zatem przyjąć, że każdemu z powodów przysługuje wierzytelność indywidualnie oznaczona w tej samej wysokości. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego, zatem skargę

kasacyjną przedstawiono o takie samo rozstrzygnięcie w przedmiocie zasądzenia wierzytelności powodów.

Powodów w sprawie łączy współuczestnictwo materialne (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.), które nie jest ani konieczne, ani jednolite. Z tego względu o dopuszczalności skargi kasacyjnej pozwanego nie rozstrzyga łączną wartość roszczeń obu powodów. Bez znaczenia jest też fakt, że *in casu* kwestionuje on zasadność ich żądań. Skarżący powinien zatem wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia określoną oddzielnie w stosunku do każdego z powodów (35 227 zł), która nie przekracza wartości minimalnej dopuszczalności skargi kasacyjnej. Skarga kasacyjna pozwanego jest zatem niedopuszczalna i podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.

Wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zgłoszony w odpowiedzi na skargę kasacyjną, został powiązany z wnioskiem o oddalenie skargi lub odmowę jej przyjęcia. Żadne z takich rozstrzygnięć w sprawie nie zapadło, zatem nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o przyznanie tych kosztów łączy ze wskazanym przez siebie, innym rozstrzygnięciem (zob. postanowienia SN: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, i z 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12).

[wr]

[SOP]